

MANIFEST D'ETA PER L'ABERRI EGUNA D'ABRIL DE 1968

Txabi Etxebarrieta

Abril de 1968

Extret del llibre: "Txabi Etxebarrieta. Armado de palabra y obra" de Jose Maria Lorenzo Espinosa

Prop d'un any després de la V Assemblea Nacional d'ETA ja propera a l'Aberrri Eguna, la policia espanyola ha llançat una campanya d'extermini contra ETA. El Cap Superior de Policia de Bilbao deia als periodistes: "Hem declarat la guerra calenta contra la ETA".

Tortures i mentides

En aquesta campanya, la policia espanyola ha comès brutalitats que cap ésser humà digne d'aquest nom pot acceptar. Diran que nosaltres, els etarres, atraquem bancs, robem cotxes, etc, i que això és una brutalitat; potser ho sigui, més endavant tornarem a parlar-ne. Però del que no hi ha dubte és que la policia espanyola utilitza la *tortura* i la *mentida* habitualment i fins a extrems increïbles.

Insistim aquí perquè ningú digui després: "Jo no sabia res"; perquè ningú digui: "Jo em limito a complir ordres". Ho diem explícitament de cara als jutges i fiscals, de cara a bisbes i sacerdots, de cara a alcaldes i regidors, de cara a honrats pares de família, a tots els "sensats" del, "jo no vull saber res, no vull merders, a mi que em deixin en pau". La policia espanyola ha utilitzat un cop més la tortura fins a extrems inconcebibles. La policia espanyola utilitza habitualment la tortura, la coacció i la mentida. Perquè hi ha una violència quotidiana, habitual de base, els menys exploten als més mitjançant aquest estat de violència contínua. Quan els més s'uneixen i es preparen per la lluita els opressors han de recórrer a un altre tipus de violència més espectacular i intermitent que garanteixi i defensi els privilegis, l'estat de violència contínua d'uns quants contra la majoria. Hi ha ocasions en que aquesta violència intermitent acaba per convertir-se en habitual: és quan la tortura es converteix en arma quotidiana. És el que està passant al nostre poble.

El qui no alci la veu per protestar, el qui mantingui un "prudent" silenci és un còmplice culpable dels torturadors. Que ningú digui "no sabia", que ningú digui "compleixo ordres", que ningú pugui dir "no vull embolics". Per ningú és un secret que difícilment sortirem de 1968 sense algun mort.

El per què de la repressió

Per què la policia espanyola ens persegueix a mort? La resposta és senzilla: ens persegueixen perquè som perillosos. Ara bé, perillosos per qui?, novament és fàcil contestar: som perillosos pel sistema capitalista que ens oprimeix.

L'autèntic enemic

ETA és la negació radical del capitalisme; un capitalisme que en el nostre cas ens oprimeix nacionalment; el capitalisme espanyol -avui en dia totalment venut al capitalisme internacional, és a dir, americà- a través de l'Estat espanyol (i francès per altra banda) ens imposa al poble basc una opressió nacional, a la vegada que, simultàniament, ens explota com a treballadors. L'explotador és, doncs, *un: el capitalisme*; les manifestacions d'opressió són dues i simultànies: la opressió d'Euskadi i l'explotació dels treballadors.

ETA lluita, per tant, per una Euskadi socialista, on cessi la opressió de l'Estat espanyol i francès sobre el poble basc i on aquest poble basc sigui realment lliure, és a dir, en un règim socialista popular. ETA, per tant, és la negació radical del capitalisme, i el capitalisme ens ataca amb tots els mitjans al seu abast: la Guàrdia Civil, la Social, els diaris, etc.

El cas Ibarra

La composició de tan notables capitalistes com els Ibarra, ens pot servir d'exemple. La benestant família Ibarra és propietària de El Correo Español que porta amb el seu criat Carlos Barrena tot l'enfocament de les notícies; és curiós observar com, per un sou no excessivament gran, el senyor Barrena ha pogut escriure les cròniques sobre les detencions d'ETA, aparegudes, per cert sense firma, en que la mentida s'ha unit al vell avantatge de saber que el contrari no pot contestar, a no ser que sigui posant una bomba, com així ho vam fer.

Els Ibarra també són propietaris de l'Ajuntament de Bilbao, de la Diputació i d'alguns altres municipis viscaïns, amén de ser els responsables directes de la manca d'universitat a Bilbao; per acabar de retratar a aquesta insigne família només direm que són els amos, juntament amb Aguinaga, de la companyia TIGBSA, que té (oh, casualitat!) el monopoli de tots els transports públics de Bilbao. Doncs bé, l'alcalde, senyor Javier Ibarra, va imposar a l'Ajuntament que repudiés públicament les activitats d'ETA, com naturalment es va fer.

Això ens demostra dues coses:

- 1) Els capitalistes són els amos de l'Estat (ajuntaments, ministeris, diputacions, etc.) i l'utilitzen en pro dels seus beneficis.
- 2) Quan els Ibarra se'n van adonar de la pèssima impressió que causava en el poble el seu diari, van buscar recolzament per la seva postura en altres llocs, per exemple a l'Ajuntament.

Si el capitalisme ens ataca amb tanta fúria, a través dels seus gossos de presa -la policia- o a través dels seus gossos falders, com els periodistes de la talla moral del senyor Barrena, és perquè som els seus enemics radicals. I, sobretot, ens ataquen perquè ETA no es conforma en dir que és anticapitalista, sinó que *fa coses*, és a dir, *lluita a la pràctica* per una Euskadi socialista.

La nostra lluita revolucionària

Aquesta lluita a la pràctica té el caràcter d'una lluita revolucionària.

És un enfrontament radical amb l'opressor que, segons la V Assemblea d'ETA, es manifesta en 4 fronts de lluita: el Front Cultural, el Front Polític, el Front Econòmic i el Front Militar. Aquests fronts es desenvolupen en funció de les condicions objectives d'Euskadi, s'encaminen a conscienciar al poble basc dels seus interessos i es concreten en la presa del poder pel poble treballador basc i l'establiment d'un règim socialista basc.

Amb aquesta estratègia revolucionària ETA ha desenvolupat una sèrie d'activitats que han provocat la furiosa reacció del capitalisme. Juntament a aquesta violenta reacció també hem vist a grups "ultrasocialistes" i "abertzales", que ens han condemnat, acusant-nos de "guerrillers il·lusos", etc. Sens dubte acceptem cometre errors, inclús errors greus, però el que defensem ara i defensarem sempre, és que la única possibilitat d'efectuar la Revolució basca és mitjançant la destrucció dels ressorts reals del poder ocupant (l'Estat, l'Administració espanyola i francesa) i la substitució d'aquests ressorts per uns altres òrgans de poder revolucionari basc (...) per destruir l'Administració espanyola i francesa necessitem un *aparell tècnic i clandestí* que a la vegada que ataca a l'opressor consciencii al poble i l'estructuri en els nous òrgans de poder revolucionari. Tot aquest procés només es pot efectuar a través d'una pràctica concreta; amb raó deia Lenin que per conèixer a un socialista no s'ha de mirar-lo a la boca, sinó a les mans; i en el mateix sentit deia Crist: "Per les seves obres els coneixereu"; La revolució no es fa sobre el paper; és més, en la conscienciació del poble, el paper, la propaganda, és un factor important, però no essencial; la conscienciació del poble és un procés *col·lectiu*, donat a través de pràctiques parcials, i l'intentar dita conscienciació a través únicament de curssets els caps de setmana és una idea digna, d'una social-democràcia tan prudent, que és fàcil veure sota d'aquesta organització una por insuperable i una autojustificació perfecta.

El front nacional basc

ETA ha desenvolupat la seva estratègia revolucionària a través de la idea del Batasun (Batasun Eguna, Batzar de Pueblo, etc) com a primer pas de cara a la formació d'un Front Basc d'Alliberament Nacional. Aquest Front Nacional ETA el veu com la reunió, sota un programa mínim, de totes les capes populars basques de cara a l'obtenció de l'alliberament nacional. Ara bé, com que l'alliberament nacional només interessa a les capes populars des del moment en que l'alta burgesia basca estigui integrada amb el capitalisme espanyol i internacional, el pas que donem cap a l'alliberament nacional és al mateix temps un pas cap als interessos populars bascos, un pas, per tant, cap al socialisme basc. D'aquesta manera, l'Alliberament Nacional d'Euskadi no és sinó un pas *previ i necessari* per l'establiment del socialisme basc.

L'acció repressió

ETA ha desenvolupat una sèrie d'activitats en els seus diferents fronts de lluita exercint l'*acció* de la Organització i contra aquesta acció s'ha alçat tal com esperàvem, la *repressió* per part de l'opressor.

Aquesta repressió, al veure's incapaç de desarticular globalment a la Organització (com ho demostra la crema de cotxes de *txakurras* a Tolosa, Iciar, Ondárroa; les bombes a *El Correo Español*, Sindicats de Bilbao, i a Sondica, Sestao i Guecha; les llançades d'octavetes per l'Aberri i el Primer de Maig; la distribució de *Boga-Boga*, *Argi*, *Ekintza* i tots els diaris de zona d'ETA, etc. etc.) s'ha dirigit contra el poble, i ha empresonat, interrogat i maltractat a persones totalment alienes a la Organització per simples sospites de "ser de la ETA". Dit en altres paraules que tota la repressió, enlloc de desarticular-nos,

ens ha obert més portes en el poble, perquè aquest se n'adona de qui és l'opressor i qui lluita pels seus drets. Perquè si hi ha quelcom que vegi clarament el poble és que els etarres atraquen bancs per donar aquests diners al poble en forma de propaganda i de lluita, jugant-se trenta anys de presó o pena de mort, mentre que la policia protegeix als capitalistes per un sou i no per cap idea respectable.

Així doncs, a la nostra acció l'opressor ha contestat amb una repressió, i a dita repressió estem contestant amb noves accions, això és un procés revolucionari en la pràctica, en la realitat, que augmenta progressivament la consciència i la combativitat del poble. Ara bé, la nostra acció no ha de confondre's amb el nostre activisme. Les nostres accions violentes sols són part de la nostra acció. La nostra acció és tota la ofensiva política que hem desenvolupat a través del Batasun Eguna, les nostres tirades massives de propaganda (vam superar en un 540% la nostra propaganda de fa un any, que ja era la major d'Euskadi sencera), la nostra participació a Comissions Obreres, el nostre fort impuls donat a les "Taules de cultura", etc. La nostra acció política és global (4 fronts); considerem les accions violentes com a part inseparable de la nostra estratègia, perquè som revolucionaris; però som conscients de que les accions violentes sols són part de dita estratègia, i no la més important en aquests moments.

Si alguna conclusió política podem extreure de tota aquesta "guerra calenta contra la ETA" és que s'ha *confirmat* la línia revolucionària marcada a la nostra V Assemblea, quan s'assenyalava la possibilitat i la necessitat objectiva de desenvolupar quatre fronts de lluita per assolir una Euskadi socialista. Hem vist que és el desenvolupament armònic dels quatre fronts el que ens garanteix una línia revolucionària basca, que ens salvi de les postures oportunistes de dretes i esquerres, així com de tota posició espanyolista o legalista.

D'aquí que sortim decidits a *continuar i consolidar* la línia revolucionària que hem anat desenvolupant des de la V Assemblea Nacional d'ETA.

Les dificultats objectives

Hem de veure amb claredat els inconvenients de la nostra voluntat revolucionària, si seguim actuant hi haurà "caiguts", i membres de la Organització aniran a la presó perquè la policia compta amb enormes mitjans per combatre'ns. No es pot actuar sense risc de caiguda. Les organitzacions que no tenen caigudes són com les que no actuen, que és tan com dir que no existeixen, ja que una organització és el que fa. Si no es fa res, no es cau, però tampoc s'avança; al contrari, s'enganya la confiança del poble. Per això a tot aspirant a militant d'ETA se'l adverteix seriosament que pot caure perquè de fer es veu clarament que cada cop seran més difícils les condicions de lluita. Respon a una forma política infantil voler trobar mètodes de treball revolucionaris que no portin riscos. És evident que hem de tendir, mitjançant la clandestinitat i la disciplina a disminuir tals riscos, però el que afirmem categòricament és que avui, ara, aquí, el que vol fer quelcom per l'alliberament del poble basc no té més remei que arriscar-se. I aquell que no vulgui arriscar-se a res és que res vol fer pel seu poble i, per tant, està recolzant a l'opressor. Ningú està al marge de la política: o es fa la política de l'oprimit o es fa la política de l'opressor, tot i que sigui passivament.

Som conscients de que homes de la talla i la honradesa de Sabino Arana Bilbao, Javier Bareño Ormaechevarría, etc., seguiran caient si seguim actuant; seguiran sent acusats de delictes que no han comès i seguiran sent torturats. Ho sabem. És el dolorós preu que hem de pagar per la nostra voluntat revolucionària. Ara bé, davant l'exemple d'aquests

homes empresonats, perseguits i torturats, s'esfondren aquests "ultrarevolucionaris" que viuen comodíssimament a les seves cases, en plena legalitat i amb total impunitat davant la policia. Clarament es veu que la policia sap distingir a l'autèntic revolucionari (perseguit com una fera) d'aquests grans santets de la "Revolució de Paper" que viuen a les seves cases predicant, això sí, el socialisme puríssim. (I què hem de dir quan tenim la certesa de que la policia sap que la propaganda de tan insignes socialistes es treu en cert domicili, i tot i així no fa res, ja que prefereix dividir a les forces basques?).

Perspectives

Creiem haver assenyalat repetides vegades la *possibilitat* de lluita revolucionària. Es pot lluitar i la "guerra calenta contra la ETA" ens ha certificat en la nostra postura. Es pot lluitar i s'ha de lluitar per l'alliberament d'Euskadi. Tot abertzale ha de fer-ho. I no n'hi ha prou en criticar a Franco en família. Ja no n'hi ha prou el dir que "s'està vigilat, perquè a la guerra es va ser gudari". Ja no n'hi ha prou en celebrar l'Aberri Eguna o donar 20 duros al mes. Tots els abertzales hem de donar un pas endavant en la nostra col·laboració amb els que lluiten per l'alliberament integral d'Euskadi. I si no és així, que no s'autoqualifiquin d'abertzales; perquè -digue'm-ho d'una vegada- avui en dia només és abertzale aquell que fa *tots els dies coses concretes* per l'alliberament nacional.

La possibilitat de lluita que marquem és evidentment revolucionària i es farà més àmplia com més empeny hi posem en que ho sigui. Les condicions objectives i subjectives del poble basc no estan el suficientment madures per fer triomfar la revolució basca, però sí que ho estan per començar el procés revolucionari. Per començar no és necessari esperar. L'obligació de tot socialista autèntic és veure les condicions del país i donar-lis una resposta adequada. El desenvolupament dels quatre fronts de lluita és el camí revolucionari d'Euskadi. A partir de dita estratègia es veuen concretar-se les possibilitats de lluita revolucionària. I, per això, dita estratègia és quelcom irrenunciable per a ETA, per assolir una Euskadi socialista.

En el moment en que es compleixen els 15 anys dels primers brots d'ETA assenyalem la nostra decidida voluntat d'efectuar la revolució basca. La nostra lluita només s'aturarà quan hagem destruït el capitalisme a escala mundial, la qual cosa significarà que Euskadi -Nord i Sud- serà socialista. D'aquí que considerem tot pas intermig -estatut, etc.- com una solució provisional i incompleta.

La Guàrdia Civil espanyola vol aplicar a certs etarres detinguts la "lleï de fugues" -empènyer-los fora del quarter i disparar-los dos trets dient que es volien escapar-. No tenim cap dubte de que, sense que transcorrin molts mesos, ho farà. Aleshores procurarem estar preparats. Ens recolza en la nostra determinació de lluitar el poble basc. A ell ens dirigim ara per anunciar-li temps durs si volem una societat on l'home no exploti a l'home i on deixi de ser delictes afirmar:

"Euskadi és la pàtria dels bascos"

Euskadi, Aberri Eguna 1968
ETA
(Euskadi Ta Askatasuna)